C:\Users\Plazma\Desktop\305\Bester_Alfred-Dnes_sa_uz_nezije_ako_kedysi_SK.PDB

PDB Name: Bester_Alfred-Dnes sa uz nezije
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.4.2006
Modification Date: 9.4.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ALFRED BESTER

Dnes sa už nežije ako kedysi

Dievčina za volantom džípu bola veľmi plavá a vyzerala ako pravá Severanka. Blond vlasy mala vzadu zaviazané do konského chvosta, boli však také dlhé, že pripomínali skôr chvost riadnej kobyly. Okrem sandálov a ufúľaných modrých džínsov nemala na sebe vôbec nič. Bola pekne opálená, a keď odbočila z Piatej avenue a s veľkým nadhadzovaním vyšla po schodoch až pred knižnicu, prsia sa jej pôvabne rozhojdali.
Pred vchodom do knižnice zaparkovala, vystúpila z auta a už-už chcela vojsť do budovy, keď ju upútalo čosi na druhej strane ulice. Zadívala sa ta, potom zaváhala a s úškľabkom pozrela na svoje džínsy. Vzápätí si ich vyzliekla a hodila medzi holuby, ktoré neúnavne hrkútali a dvorili si na schodíkoch knižnice. Keď sa vyplašené rozleteli na všetky strany, zbehla dolu na Piatu avenue, prešla cez ulicu a zastala pred výkladom. Za sklom boli vystavené slivkovomodré vlnené šaty. Mali vysoký pás, naberanú sukňu a mole ich ešte nestihli priveľmi prežrať. Stáli sedemdesiatdeväť dolárov a deväťdesiat centov.
Dievčina sa začala kutrať v starých autách, chaoticky zaparkovaných na ulici, až neveľa našla uvoľnený blatník. Rozbila sklenú výplň dverí, opatrne prekročila črepy, vošla dnu a začala sa prehŕňať v zaprášených regáloch s tovarom. Bola dosť vysoká a nijako si nevedela nájsť svoju veľkosť. Napokon prestala hľadať slivkovomodré šaty a uspokojila sa s tmavými kockovanými, ktoré zlacneli zo stodvadsať dolárov na deväťdesiatdeväť deväťdesiat. Našla účtovnú knihu, ceruzku, sfúkla z nich prach a do knihy starostlivo zapísala: Dlhujem deväťdesiatdeväť dolárov deväťdesiat centov. Linda Nielsenová.
Vrátila sa pred knižnicu a vošla dnu hlavnou bránou, do ktorej musela búchať kladivom celý týždeň, kým sa jej ju podarilo vyvaliť. Prebehla cez vstupnú halu, obývanú teraz holubmi a pokrytú päťročným nánosom trusu. Pri behu si založila ruky nad hlavu, aby si chránila vlasy pred náhodnými zásahmi. Vyšla po schodišti na prvé poschodie a vstúpila do miestnosti označenej nápisom Grafika. Ako zakaždým, i teraz sa zapísala do prezenčnej knihy:

Dátum: 20. júna 1981.
Meno: Linda Nielsenová.
Adresa: Central Park, Jazero lodných modelov.
Povolanie alebo zamest-návateľ: Posledný človek na Zemi.

Keď sa prvýkrát dobyla do knižnice, nad poslednou rubrikou dlho uvažovala. Bola totiž poslednou ženou na zemi, ale mala pocit, že keby to napísala takto, vyzeralo by to šovinistický, zatiaľ čo formulácia „Posled-ná osoba na Zemi" jej znela hlúpo, ako keď sa na liehovinu povie „nápoj".
Vybrala z regálu ochranné dosky s grafikami a začala si ich prezerať. Presne vedela, čo chce. Niečo teplé, ladené domodra, aby sa jej to hodilo do rámu 20x30 v spálni. V drahocennej zbierke Hirošigeho drevorezov objavila peknú krajinku. Vyplnila žiadanku, starostlivo ju položila na pult knihovníka, vzala grafiku a vyšla von.
Dole sa na chvíľu zastavila vo výpožičnej miestnosti, aj tu sa poctivo zapísala, podišla k zadným policiam a vybrala si dve gramatiky taliančiny a taliansky slovník. Potom sa tou istou cestou vrátila k džípu, knihy a grafiku si položila na predné sedadlo k svojej spoločníčke, nádhernej bábike z meissenského porcelánu, a vytiahla lístok, na ktorom bolo napísané:

jap. grafika
taliančina
20x30 rám na obraz
homárová polievka
leštidlo na mosadz
saponát
leštidlo na náb.
metla

Prvé dve položky prečiarkla, lístok položila späť na prístrojovú dosku, nasadla do džípu a s nadhadzovaním zišla dolu schodmi. Pokračovala po Piatej avenue, raziac si cestu medzi porozbíjanými vrakmi áut. Keď prechádzala okolo rozvalín katedrály svätého Patricka na Päťdesiatej ulici, z ničoho nič sa pred ňou zjavil muž.
Vyšiel zo zrúcanín, nepozrel ani napravo, ani naľavo a pustil sa krížom cez ulicu. Skríkla, stlačila klaksón, ktorý však nevydal zvuk, a zabrzdila tak prudko, až sa džíp stočil a narazil do rozbitého autobusu č. 3. Muž od Takú podskočil, potom zmeravel a ostal na ňu neveriacky civieť.
- Sedlák akýsi, - okríkla ho. - Čo nepozeráš, kam ideš! Myslíš, že celé mesto je tvoje?
Vypleštil na ňu oči a čosi zajachtal. Bol to vysoký chlap s hustými šedivými vlasmi, ryšavou bradou a ošľahanou pokožkou. Mal na sebe vojenské nohavice, ťažké lyžiarky a na chrbte potrhaný batoh so skrútenou prikrývkou. V ruke držal otlčenú brokovnicu, vrecká mal napchaté všelijakým haraburdím. Vyzeral ako zlatokop.
- Panebože, - zašepkal chripľavo. - Konečne niekto. Vedel som to. Vždy som vedel, že niekoho nájdem. - Potom si všimol jej dlhé plavé vlasy a tvár mu zvädla. - Lenže ženská, - zahundral. - Mám to ale šťastie.
- Tak čo, nemáš oči alebo čo? - pokračovala. - To musíš prechádzať na červenú?
Nechápavo sa rozhliadol okolo seba. - Na akú červenú?
- No dobre, semafor tu náhodou nie je, ale mohol si sa najprv aspoň poobzerať!
- Prepáčte, pani. Pravdu povediac, nečakal som tu žiadnu pre-mávku.
- Aby človek myslel za iných, - zahundrala a vycúvala s džípom z autobusu.
- Haló, pani, momentík.
- No čo?
- Počujte, nerozumiete sa trochu do televízorov? Viete, o čo mi ide, o elektroniku...
- To má byť vtip?
- Nie, myslím to vážne. Fakt.
Pohŕdavo sa uškrnula a chcela pokračovať po Piatej avenue, ale muž jej nehodlal ustúpiť z cesty.
- Pani, prosím vás, - naliehal. - Nepýtam sa na to len tak zo žartu. Nerozumiete sa do toho?
- Nie.
- Dočerta! Ja mám vždy taký pech! Bez urážky, pani, nemáte tu v meste aj nejakých chlapov?
- Okrem mňa tu niet nikoho. Som posledný človek na Zemi.
- To je psina. Vždy som si myslel to isté o sebe.
- Tak dobre. Som posledná žena na Zemi.
Pokrútil hlavou. - Niekde ešte musia byť ľudia, jednoducho musia. To dá rozum. Čo myslíte, nebudú na juhu? Ja idem z New Havenu a myslel som, že keď pôjdem dolu, kde je teplejšie, narazím na dajakých chlapíkov a spýtam sa ich na to.
- A na čo?
- Ach, to žena nemôže pochopiť. Bez urážky.
- Dobre, ale ak chceš ísť na juh, ideš zlým smerom.
- Prečo? Tadeto je juh, nie? - spýtal sa a ukázal dolu Piatou avenue.
- To áno, ale tade sa nikam nedostaneš. Manhattan je ostrov. Musíš ísť opačným smerom a prejsť po moste Georgea Washingtona do Jersey.
- Do Jersey? A to je kade?
- Choď rovno Piatou až po Cathedral Parkvvay, tam zaboč na západ a potom chod po nábreží. Určite to nájdeš.
Bezradne na ňu hľadel.
- Nie si tunajší? Pokrútil hlavou.
- Ach, tak dobre, - povedala. - Nasadni. Zveziem ťa.
Knihy s porcelánovou bábikou preložila dozadu a muž sa natlačil vedľa nej na predné sedadlo. Keď štartovala motor, oči jej padli na jeho obnosené lyžiarky.
- Cestuješ pešo?
- Hej.
- A prečo nie autom? Nájdi si nejaké, čo funguje, benzínu aj oleja je tu habadej.
- Neviem šoférovať, - povedal nešťastne. - To je ten problém. Sťažka vzdychol a batohom ju silno udrel do pleca.
Kútikom oka si ho
prezerala. Mal mocnú hruď, dlhý široký chrbát a pevné nohy. Ruky mal veľké a ťažké a na krku mu navreli svaly.
Chvíľu o čomsi uvažovala, potom súhlasne prikývla a zastavila džíp.
- Čo sa robí? - spýtal sa. - Nechce ísť?
- Ako sa voláš?
- Mayo. Jim Mayo.
- Ja som Linda Nielsenová.
- Fajn. Teší ma. Prečo stojíme?
- Jim, mám pre teba návrh.
- Naozaj? - Pochybovačné na ňu pozrel. - S radosťou si ho vypočujem, pani, totiž Linda, ale musím ťa upozorniť, že mám isté zámery, ktoré mi zaberú pekne dlhý čas... - Hlas mu zlyhal, keď sa pokúšal uhnúť pred jej upretým pohľadom.
- Jim, ak urobíš niečo pre mňa, spravím zas ja niečo pre teba.
- Napríklad?
- Nuž, po nociach som príšerne opustená. Cez deň to ešte ujde, vždy sa niečím zamestnám, ale v noci je to otrasné.

- Áno, viem, - zahundral.
- Musím s tým niečo urobiť.
- Ale čo s tým mám spoločné ja? - spýtal sa nervózne.
- Čo keby si zostal nejaký čas v New Yorku? Naučím ťa šoférovať a nájdem ti auto, aby si nemusel cestovať na juh pešo.
- Nuž, to nie je zlý nápad. Je ťažké naučiť sa šoférovať?
- Za pár dní to budeš vedieť.
- Nie som ten najlepší žiak.
- Dobre, teda za dva týždne, ale uvedom si, koľko času by si získal perspektívne.
- Fíha, - zvolal. - To znie celkom sľubne. - Zase odvrátil od nej pohľad. - Ale čo by som mal urobiť ja pre teba.
Tvár sa jej rozhorela vzrušením. - Jim, chcem, aby si mi pomohol presťahovať klavír.
- Klavír? Aký klavír?
- Veľké krídlo z ružového dreva od Steinwaya na päťdesiatej siedmej ulici. Hrozne túžim mať ho doma. V obývačke je bez neho tak prázdno.
- Aha, zariaďuješ sa, čo?
- Áno, ale okrem toho by som si po večeroch rada zahrala. Človek nemôže stále len počúvať platne. Mám to všetko premyslené - príručky hry na klavíri, spôsoby ladenia... Všetko som si naplánovala, len neviem, ako ho presťahovať.
- Dobre, ale... Veď v tomto meste musí byť fúra opustených bytov s klavírmi, - namietol. - Najmenej stovka. To dá rozum. Prečo sa nenasťahuješ do niektorého z nich?
- Nikdy! Zbožňujem svoj dom. Päť rokov som si ho kúsok po kúsku zariaďovala a je prekrásny. Navyše sú tu problémy s vodou.
Prikývol. - S vodou je vždy oštara. Čo s tým robíš?
- Bývam v Central Parku, v dome, kde kedysi boli uložené modely lodí. Stojí na brehu umelého jazierka. Je to rozkošné miesto a všetko som si pekne pozariaďovala. Spolu by sme tam ten klavír dovliekli, Jim. Nebolo by to nič strašné.
- Čo ja viem, Linda. Ja...
- Vyzeráš dosť silný. Čo si robil predtým?
- Bol som profesionálny zápasník.
- No prosím! Vedela som, že si silák.
- Ale kdeže, už nezápasím. Začas som robil barmana a potom som si otvoril reštauráciu. U nás v New Hayene som mal podnik „U siláka". Nepočula si o ňom?
- Žiaľ, nie.
- Medzi športovcami bol dosť známy. A čo si robila predtým ty?
- Výskumníčku v BBDO.
- A to má byť čo?
- Reklamná agentúra, - vysvetľovala netrpezlivo. - Môžeme sa o tom pozhovárať neskôr, ak tu ostaneš. Ja ťa naučím jazdiť, spolu prenesieme ten klavír a je tu ešte niekoľko vecí, ktoré by som... ale to môže počkať. A potom sa môžeš vydať na juh.
- Božemôj, Linda, ja neviem...
Chytila Maya za ruky. - No tak, Jim, buď kamarát. Môžeš bývať u mňa. Perfektne varím a mám peknú hosťovskú izbu...
- Načo? Totiž, keď si si myslela, že si posledný človek na Zemi?
- To je ale otázka. Poriadny dom musí mať hosťovskú izbu. Bude sa ti u mňa páčiť. Park som premenila na farmu a záhrady, môžeš si zaplávať v jazere, nájdeme ti aj nový jaguár. Viem o jednom šikovnom, pár blokov odtiaľto.
- Tuším by som chcel radšej cadillac.
- Môžeš mať auto, aké len chceš. Tak čo povieš, Jim, platí?
- Dobre, Linda, - povedal zdráhavo. - Platí.
Bola to naozaj pekná stavba s medenou pagodovitou strechou, ktorú už pod vplyvom počasia pokryla medenka, s kamennými múrmi a hlboko vsadenými oknami. Oválne jazierko pred domom sa belaso ligotalo v lúčoch júnového slnka a na jeho hladine sa čľapkali kvákajúce divé kačice. Brehy, zvažujúce sa k jazierku ako steny čaše, boli terasovité upravené a obrobené. Priečelie domu bolo obrátené na západ a za ním sa na všetky strany rozprestieral Central Park, pripomínajúci veľký a neudr-žiavaný pozemok.
Mayo zamyslene pozrel na jazierko. - Mali by tu byť loďky.
- Keď som sa sem nasťahovala, bolo ich tu plno, - povedala Linda.
- Keď som bol decko, vždy som chcel malú loďku. Dokonca raz som... - Zmĺkol. Odkiaľsi sa k nim donieslo ohlušujúce dunenie, nepravidelná séria ťažkých detonácií, pripomínajúca rachot balvanov vnárajúcich sa do vody. - Čo to bolo? - spýtal sa Mayo.
Linda pokrčila plecami. - Neviem to iste. Mesto sa asi rozpadáva. Z času na čas niekde vidno rúcať sa dom. Človek si na to zvykne. - Znovu sa jej vrátilo predošlé nadšenie. - Teraz už poď dnu. Musím ti všetko poukazovať.
Žiarila pýchou na svoj dom a zasýpala ho podrobnosťami o tom, ako ho zariaďovala, čo Maya privádzalo do pomykova. Veľmi naňho zapôsobila viktoriánska obývačka, empírová spálňa a vidiecka kuchyňa s fungujúcim petrolejovým varičom. Zato v koloniálnej hosťovskej izbe s posteľou s nebesami, huňatým kobercom a štýlovými lampami znervóznel.
- Nie je to priveľmi babské?
- Pravdaže, veď som žena.
- Áno. Jasné. Totiž... - Mayo sa zamyslene poobzeral. - Nuž,chlap nie je zvyknutý na také fajnové vecičky. Bez urážky.

- Neboj sa, tá posteľ niečo vydrží. A pamätaj, Jim, nevykladaj si nohy na prikrývku a na noc ju zlož. Ak máš špinavé topánky, vyzuj sa ešte pred dverami. Ten koberec mám z múzea a nechcem, aby sa zašpinil. Máš niečo na prezlečenie?
- Len to, čo mám na sebe.
- Zajtra ti budem musieť pozháňať nové šaty. To, čo máš oblečené, je také zasvinené, že je to škoda prať.
- Počuj, - povedal smrteľne vážne, - myslím, že by som radšej zostal spať v parku.
- Panebože, a to už prečo?
- Nuž, som zvyknutý spať skôr vonku ako v domoch. Ale neboj sa, Linda. Keby si ma potrebovala, budem poruke.
- Načo by som ťa mohla potrebovať? - Stačí, keď zavoláš.
- Nezmysel, - uzavrela debatu Linda. - Si môj hosťa budeš bývať tu. A teraz sa daj do poriadku, ja sa pustím do prípravy večere. Ach, dočerta! Zabudla som doniesť homárovú polievku.

Ponúkla mu večeru, starostlivo pripravenú z konzervovaných potravín a naservírovanú na exkluzívnom Fornisettiho porceláne so strieborným príborom. Bola to typicky ženská porcia, a keď dojedli, Mayo bol ešte stále hladný, no zo slušnosti mlčal. Bol aj priveľmi ustatý, aby si vymyslel výhovorku, ako sa dostať von a poohliadnuť sa po niečom výdatnejšom. Odvliekol sa teda do postele, vyzul si topánky, ale čo má urobiť s prikrývkou, to mu úplne vyfučalo z hlavy.

Na druhý deň ráno sa zobudil na hlasné gagotanie a pleskot krídel. Vymotal sa z postele a podišiel k oknu práve včas, aby zazrel kačice, ktoré z jazierka vyplašilo čosi, čo pripomínalo červený balón. Keď si jeho oči privykli na svetlo, zistil, že to je kúpacia čiapka. Lenivo zišiel k jazierku, preťahujúc sa a vzdychajúc. Linda naňho veselo zavolala, priplávala k okraju a vyliezla na breh. Okrem kúpacej čiapky nemala na sebe nič. Mayo ledva uskočil pred spŕškou vody, ktorou ho ofŕkla.

- Dobré ráno, - povedala. - Vyspatý?
- Dobré ráno, - odvetil. - Ani neviem. Tá posteľ ma tlačí do chrbta. Kristepane, tá voda musí byť ale studená. Máš husiu kožu.
- Kdeže, je vynikajúca. - Stiahla si čiapku a vytriasla si z nej vlasy. - Kde je uterák? Aha, tu. Len smelo do nej, Jim. Bude ti fantasticky.
- Nemám rád studenú vodu.
- Nebuď baba.

Tiché ráno rozčeslo burácanie hromu. Mayo užasnuto pozrel na jasnú oblohu. - Čo to dočerta bolo? - zvolal.

- Len pozeraj, - prikázala mu Linda.
- Znelo to ako aerodynamický tresk.
- Tam! - zvolala a ukázala na západ. - Vidíš?

Jeden z mrakodrapov v západnej časti mesta sa majestátne rúcal, prepadával do seba ako skladací pohár a na všetky strany z neho vystreľovali hromady ríms a tehál. Uvoľnené nosníky sa krivili a defor-movali vo vzduchu. O chvíľu bolo počuť už aj rachot, sprevádzajúci zosun budovy.

- Prepánajána, to je pohľad, - šepol Mayo s bázňou.
- Úpadok a zánik ríše. Zvykneš si. A teraz šup do vody, Jim. Prinesiem ti uterák.

Odbehla do domu. Vyzliekol si spodky, stiahol ponožky, ale keď sa vrátila s veľkou kúpacou osuškou, ešte vždy stál na brehu a nešťastne si namáčal do vody koniec palca.

- Je príšerne studená, Linda, - posťažoval sa.
- Vari si si ako zápasník nedával studené sprchy?
- Ja veru nie. Len horúce.
- Jim, ak tu budeš takto stáť, nikdy do nej nevlezieš. Aha, už sa celý trasieš. A tu okolo pása, to máš tetovanie?
- Čože? Aha, áno. Je to pytón, päťfarebný. Celkom dookola, vidíš? - Pyšne sa otočil. - Mám to zo Saigonu, keď som tam bol v šesťdesia-tom štvrtom pri námorníctve. Pekná prácička, čo?
- Bolelo to?
- Pravdu povediac nie. Niektorí robia z tetovania hotové čínske muky, ale to sa len vyťahujú. Skôr to hrozne svrbelo.
- V šesťdesiatom štvrtom si bol v armáde?
- Hej.
- Koľko si mal rokov?
- Dvadsať.
- Takže teraz máš tridsaťsedem?
- Tridsaťšesť, ide mi na tridsiaty siedmy.
- To si tak skoro ošedivel?
- Asi áno.

Zamyslene si ho premerala. - Niečo ti poviem. Keď pôjdeš do vody, nenamoč si hlavu.

Odbehla do domu. Mayo, hanbiac sa za svoju nerozhodnosť, prinútil sa konečne skočiť nohami do jazierka, no keď bol po prsia vo vode, ostal stáť a len si ošplechoval tvár a plecia. Vtom vyšla z domu Linda so stolčekom, nožnicami a hrebeňom.

- Necítiš sa skvele? - zvolala.
- Ani nie.

Zasmiala sa. - Tak dobre, poď von. Ostrihám ťa.

Vyškriabal sa na breh, utrel sa a poslušne sedel na stolčeku, kým ho neostrihala. - Aj brada pôjde dole, - rozhodla sa. - Chcem vidieť, ako vlastne vyzeráš. - Skrátila mu bradu tak, aby si ju mohol oholiť, znalecky ho ošacovala a spokojne prikývla. - Pristane ti to.

- Ale, čo nepovieš, - zapýril sa.
- Na sporáku je vedro s horúcou vodou. Choď a ohoľ sa. Na šaty sa vykašli, po raňajkách skočíme po nové, a potom... po klavír.
- Nemôžem behať po uliciach nahý, - namietol zdesene.
- Nebuď smiešny. Kto ťa tu už uvidí? A teraz si švihni.

Zaviezli sa na roh Madison Avenue a Štyridsiatej piatej ulice k Aber-crombiemu a Fitchovi, pričom bol Mayo cudne zakrútený do osušky. Linda mu vysvetlila, že je v tomto obchode dlhoročná zákazníčka, a ukázala mu kôpku účtov, ktoré sa jej za ten čas nazbierali na pulte. Mayo si ich zvedavo prezeral, zatiaľ čo ona mu vzala miery a vydala sa hľadať vhodné šaty. Keď sa vrátila s plným náručím tovaru, bol maximálne rozhorčený.

- Jim, mám tu pekné kožené mokasíny, safari oblek, vlnené ponožky, námornícke tričká a...
- Počúvaj, - prerušil ju, - vieš ty vôbec, akú tu máš sekeru? Skoro tisícštyristo dolárov.
- Fakt? Vyskúšaj si najprv tieto šortky. Netreba ich žehliť.
- Ty si sa zbláznila, Linda. Načo sú ti všetky tie daromnice?
- Tie ponožky sú dosť veľké? Čo, aké daromnice? To všetko som potrebovala.
- Určite? Aj... - Začal sa prehŕňať v podpísaných účtoch. - Aj potápačské okuliare s plexisklom za deväť deväťdesiatpäť? A načo?
- Aby som videla na dno, keď som čistila jazierko.
- A čo nerezový príbor pre štyri osoby za tridsaťdeväť päťdesiat?
- Na dni, keď som lenivá a nechce sa mi zohrievať vodu. Nerez sa dá totiž umyť aj v studenej. - S obdivom naňho pozrela. - Jim, obzri sa do zrkadla. Vyzeráš úžasne romanticky, ako lovec divej zveri z Hemingwaya.

Pokrútil hlavou. - Nechápem, ako sa chceš vyhrabať z týchto dlhov. Mala by si nakupovať uvážlivejšie, Linda. Ten klavír hádam radšej necháme tak, čo povieš?

- Nikdy, - povedala neoblomne. - Nezaujíma ma, čo stojí. Klavír je dlhodobá investícia a bašta.

Celá horela od vzrušenia, keď sa viezli k výstavnej sieni u Steinwaya, raz pomáhala, raz zavádzala. Po nekonečnom mordovaní a strategickom taktizovaní, ku ktorému patrili aj provizórne mostíky a vyčerpávajúci transport po Piatej avenue, dopravili klavír do Lindinej obývačky. Mayo
ešte vyskúšal, či stojí pevne na nohách, a vyčerpaný klesol do kresla. - Kristepane! - zakvílil. - Už som mohol byť dávno na juhu.

- Jim! - Linda pribehla k nemu a vášnivo sa mu hodila okolo krku. - Jim, si poklad. Ako sa cítiš?
- Výborne, - zamrmlal, - ale pusť ma, Linda. Nemôžem dýchať.
- Ani neviem, ako sa ti poďakovať. Roky o tom snívam. Neviem, ako sa ti odmením. Povedz hocičo, čo by si chcel.
- Načo, - povedal, - už si ma ostrihala.
- Myslím to vážne.
- Tak ma nenaučíš šoférovať?
- Prirodzene. Tak rýchlo, ako sa len bude dať. To je najmenej, čo pre teba môžem urobiť. - Linda cúvla k stoličke a nespúšťajúc oči z klavíra si sadla.
- Nerob z toho takú vedu, - povedal Mayo a vstal. Prisadol si ku klavíru, ponad plece sa na ňu rozpačito uškrnul, natiahol ruky a začal neisto hrať Menuet v G dur.

Linda prekvapene zalapala po vzduchu. - Ty vieš hrať! - šepla.

- Trochu, - povedal. - Ako decko som chodil na hodiny. - Ale niečo si pamätáš.
- Niečo.
- Vieš čítať noty?
- Kedysi mi to šlo.
- Nenaučil by si ma to?
- Skúsim, ale je to ťažké. Aha, aj toto som sa musel naučiť. - Začal komoliť Prebúdzanie jari. Na rozladenom nástroji a s chybami to znelo príšerne.
- Fantázia! -vydýchla. - Normálna fantázia! - Hľadela mu na chrbát a na tvári sa jej usadil rozhodný a odhodlaný výraz. Vstala, pomaly podišla k nemu a ruky mu položila na plecia.

Pozrel na ňu. - Čo je? - spýtal sa.

- Nič, - odvetila. - Len hraj ďalej. Pripravím večeru.

Celý zvyšok večera však bola taká sústredená a zamyslená, že to Maya znervóznilo a veľmi rýchlo sa pobral do postele.

Na druhý deň až do tretej popoludní hľadali pojazdné auto. Nebol to cadillac, ale chevrolet s pevnou strechou, pretože Mayo nehodlal čeliť vrtochom počasia v aute so sklápacou strechou. Vyviezli sa z garáže na desiatej avenue a vydali sa späť na východ, kde sa Linda cítila ako doma. Priznala, že svet, v ktorom sa pohybuje, leží medzi Piatou a Treťou avenue a Štyridsiatou druhou a Osemdesiatou šiestou ulicou. Za týmito hranicami sa necítila vo svojej koži.

Potom pustila za volant Maya a nechala ho jazdiť prískokmi hore-dolu po Piatej a Madisonovej avenue, aby si nacvičil rozbiehanie a zastavovanie. Päťkrát nabúral do stojacich vrakov, jedenásťkrát mu skapal motor a raz zacúval do výkladu, ktorý už bol našťastie bez skla. Od nervozity sa celý triasol.

- Fakt je to ťažké, - posťažoval sa.
- Je to len otázka praxe, - ubezpečila ho. - Nič sa neboj. Sľubujem ti, že po mesiaci usilovného tréningu bude z teba perfektný šofér.
- Po mesiaci!
- Veď si povedal, že sa učíš pomaly, nie? Tak neobviňuj mňa. Zastav na moment.

Chevrolet s prudkým trhnutím zabrzdil a Linda vystúpila.
- Počkaj na mňa!
- Čo sa robí?
- Prekvapko.
Vbehla do obchodu a pol hodiny jej nebolo. Keď opäť vyšla, mala na sebe priliehavé čierne šaty, perly a večerné lodičky na vysokých opätkoch. Vlasy si zvinula pod diadém. Keď nastupovala, Mayo si ju ohromene prezeral.
- Čo to má znamenať? - spýtal sa.
- Súčasť prekvapenia. Zaboč na Päťdesiatu druhú. Horko-ťažko naštartoval a zabočil na východ. - Prečo si sa tak nahodila do večernej róby?
- To sú koktajlové šaty.
- A načo?
- Aby som bola vhodne oblečená na miesto, kam ideme. Pozor, Jim!
- Linda skrútila volant a v poslednej chvíli sa vyhla zadnej časti sanitky.
- Ideme totiž do vychýrenej reštaurácie.
- Jesť?
- Ale nie, blázonko, iba na pohárik. Si tu na návšteve, tak sa o teba musím postarať. Tam naľavo, to je ono. Pozri, či sa tam dá niekde zaparkovať.
Príšerným spôsobom zaparkoval. Keď vystúpili z auta, Mayo postál a viackrát sa skúmavo nadýchol.
- Cítiš to? - spýtal sa.
- Čo?
- Taký sladkastý zápach.
- To je môj parfum.
- Nie, čosi je vo vzduchu, sladké a dusivé. Kdesi som to už cítil, len si neviem spomenúť.
- To nič. Poďme dnu, - Voviedla ho do reštaurácie. - Mal by si mať kravatu, - šepla mu, - ale hádam sa nám to prepečie.
Vchod do reštaurácie Maya vôbec neohúril, ale fascinovali ho portréty známych osobností, rozvešané v bare. Ako v tranze stál pred nimi celé minúty, držiac v prstoch páliace zápalky, a civel na Mela Allena, Reda Barbera, Caseyho Stengela, Franka Gifforda a Rockyho Marciana. Keď sa Linda konečne vynorila z kuchyne so zapálenou sviecou, dychtivo sa k nej obrátil.
- Videla si tu občas aj niektorého z týchto? - spýtal sa.
- Neviem, možno. Dáš si pohárik?
- Hej, hej. Ale chcel by som sa s tebou ešte pozhovárať o tých televíznych hviezdach.
Odprevadil ju k barovej stoličke, sfúkol z nej prach a galantne jej pomohol vysadnúť. Potom sa prehupol cez barový pult, vytiahol vreckovku a začal nacvičenými pohybmi leštiť mahagónový povrch. - Toto je moja špecialita, - uškrnul sa. Nasadil neosobne priateľský barmanský výraz. - Vítam vás, madam. Dobrý večer. Čo si želáte?
- Božemôj, tie dnešné nákupy ma úplne vyšťavili. Dajte mi suché martini s ľadom. A radšej hneď dvojité.
- Pravdaže, madam. S citrónom alebo s olivou?
- S cibuľou.
- Dvojitý suchý gibson s ľadom. Momentík. - Mayo začal skúmať obsah baru a napokon vylovil vvhisky, gin a zopárfliaš so sódou, ktorá sa ešte nestihla odpariť cez uzavreté hrdlá. - Obávam sa, že martini nám práve došlo, madam. Čo iné by to mohlo byť?
- Ach, začína sa mi to páčiť. Škótsku, prosím vás.
- Tá sóda už bude vyprchaná, - upozornil ju, - a nemáme ľad.
- To nič.
Prepláchol sódou pohár a nalial jej.
- Ďakujem. Dajte si pohárik na môj účet. Ako sa voláte?
- Volajú ma Jim, madam. A ďakujem. V službe nepijem.
- Tak nechajte službu službou a poďte sem.
- Zásadne nepijem ani mimo služby, madam.
- Môžete ma volať Linda.
- Ďakujem, slečna Linda.
- To myslíš vážne, že nikdy nepiješ?
- Áno.
- Tak na krásne dni.
- A nekonečné noci.
- Aj to sa mi páčilo. Tvoja hláska?
- Hm, neviem. Normálne barmanské reči, zaberajú hlavne u chlapov. Chápeš? Pošteklia, ale neurazia.
- Správne, ako teraz.
- Včely! - skríkol odrazu Mayo.
- Aké včely? - vyľakane sa spýtala Linda.
- Tá vôňa. Ako pri úľoch.
- Naozaj? To ja nerozoznám, - povedala ľahostajne. - Nalej mi ešte jednu, prosím ťa.
- Hneď to bude. A počuj, tie hviezdy z telky, fakt si ich videla? Na vlastné oči?
- No a, čo je na tom. Na krásne dni, Jim.
- Kiež by to boli soboty.

- Prečo práve soboty? - nechápala.
- Vtedy mám voľno. -Aha.
- A koho z televízie si tu videla?
- Len ich menuj, videla som ich všetkých. - Rozosmiala sa. - Pripo-mínaš mi susedovho syna. Vždy som mu musela rozprávať, kto všetko tu bol. Jedného dňa som mu povedala, že sa tu ukázala aj Jean Arthurová, a on sa ma spýtal: „Čia? Artúrova?"
Mayovi unikla pointa, no i tak sa cítil dotknutý. Linda sa práve chystala uzmieriť si ho, keď sa bar začal nepatrne chvieť a zároveň sa k nim donieslo slabé podzemné dunenie. Prichádzalo z veľkej diaľky, no zdalo sa, že sa pomaly približuje, a potom utíchlo. Aj chvenie prestalo. Mayo civel na Lindu.
- Božemôj! Myslíš, že aj tento dom sa ide rozsypať?
Pokrútila hlavou. - Nie. Vždy keď sa rúcajú, počuť ten príšerný tresk. Vieš, čo mi to pripomína? Metro pod Lexington Avenue.
- Metro?
- Mhm. Vedie tadeto trať.
- To je nezmysel. Ako by teraz mohlo premávať metro?
- Nevravím, že premáva. Vravím len, že mi to pripomína metro. Dám si ešte pohárik.
- Prinesiem sódu. - Mayo odišiel na prieskum a vrátil sa s fľašami a veľkým jedálnym lístkom. Bol bledý ako stena. - Kroť sa trochu, Linda,
- povedal. - Vieš, čo tu pýtajú za jeden drink? Dolár sedemdesiatpäť. Pozri.
- Kašlem na účet. Trochu si vyhoďme z kopýtka. A dajte mi dvojitú, šéfe. Vieš čo, Jim? Keby si ostal v meste, mohla by som ti poukazovať, kde tie tvoje hviezdy bývali. Vďaka. Na krásne dni. A mohla by som ťa vziať aj do archívov a prehrať ti pásky a filmy. Čo povieš? S hercami ako... Red... ako sa to volal?
- Barber.
- Ako Red Barber, Rocky Gifford, Rocky Casey a Rocky zvaný Lietajúca veverička.
- Robíš si zo mňa dobrý deň.
- Ja? Ani nápad, - povedala Linda dôstojne. - Nemám prečo. Chcem ti len urobiť radosť. Chcem ťa len zabaviť, trocha rozptýliť. Mama mi vravievala, Linda, reku, pri chlapovi si pamätaj jedno, obliekaj si len to, čo sa mu páči, a hovor len to, čo sa mu páči, to mi povedala. Páčia sa ti tieto šaty? - spýtala sa nástojčivo.
- Áno, ak to chceš tak veľmi počuť.
- Vieš, koľko som za ne zacvakala? Deväťdesiatdeväť päťdesiat.
- Čože? Stovka za tento čierny priliehavý pancier?
- To nie je nijaký čierny priliehavý pancier. Sú to solídne čierne koktajlové šaty. Za perly som vysolila dvadsať dolárov. Sú umelé, dodala, - a šesťdesiat za lodičky. A ďalších štyridsať za parfum. Dvestodvadsať dolárov, len aby si sa dobre bavil. Bavíš sa?
- Jasné.
- Nechceš si ku mne privoňať?
- Už sa stalo.
- Šéfko, nože mi dajte ešte jednu.
- Obávam sa, že to nepôjde, madam. - A to už prečo?
- Máte už dosť.
- Nie celkom, - namietla Linda pobúrené. - Kde sú vaše dobré spôsoby? - Schytila fľašu whisky. - No tak, dajme si ešte zopár frťanov a potom hovorme trebárs aj do rána o hviezdach z telky. Na krásne dni. Môžem ťa vziať do archívov a pustiť ti ich filmy. Čo povieš?
- Už si sa ma to pýtala.
- Neodpovedal si mi. A môžem ti ukázať aj kiná. Máš rád kiná? Ja ich nenávidím, ale už na ne nemôžem povedať zlého slova. Keď to treslo, kino mi zachránilo život.
- Ako?
- Ale ostane to len medzi nami, jasné? Len medzi nami dvoma. Keby na to prišla iná filmová spoločnosť... - Poobzerala sa okolo seba a stlmila hlas. - Našli sme skrýšu s nemými filmami. So stratenými, chápeš. Nik nevedel, že tie kópie existujú. Mohol to byť fantastický televízny seriál. A tak ma poslali do tej opustenej bane v Jersey všetko spísať.
- Do bane?
- Veru tak. Na krásne dni.
- A prečo boli v bani?
- Boli to staré kópie. Acetátové. Horľavé. A napoly zhnité. Bolo ich treba skladovať ako víno. Preto. Tak som vzala svoje dve asistentky a mali sme tam stráviť víkend a všetko prekutrať.
- Takže celý víkend ste zostali v bani?
- Presne tak. Tri baby. Od piatku do pondelka. To bol pôvodný plán a nazdávali sme sa, že to bude psina. Na krásne dni! No, kde som to prestala? Aha, skrátka sme si pobrali lampy, deky, plachty, more jedla a kopu harabúrd a šli sme na to. Práve som hľadala tretí kotúč starého filmu Ufy Gekronter Blumenorden an der Pegnitz. Mala som prvý, druhý, štvrtý, piaty, šiesty. A trojka nikde. Vtom práásk! Na krásne dni.
- Kristepane! A potom čo?
- Baby sa pojašili. Nemohla som ich tam dolu udržať. Viac som ich nevidela. Lenže mne bolo všetko jasné. Všetko. Stravu som si rozdelila tak, aby vystačila čo najdlhšie. Keď som už umierala hladom, vyliezla som, a načo? Za kým? Kvôli komu? - Rozplakala sa. - Kvôli nikomu. Neostal tu nikto. Nič. - Chytila Maya za ruky. - Prečo neostaneš?

- Neostanem? Kde? - Tu.
- Veď som tu.
- Ale nie nadlho. Prečo nie? Nemám pekný dom? A celý New York je veľký sklad. Mám farmu s kvetmi a zeleninou. Mohli by sme chovať kravy a sliepky. A chodiť na ryby. Voziť sa na autách. Chodiť po múzeách a výstavách. Zabávať sa...
- Tebe je dobre aj bezo mňa. Nepotrebuješ ma.
- Ale potrebujem. Potrebujem.
- Načo?
- Kvôli hodinám klavíra. Dlhú chvíľu mlčal.
- Si opitá, - povedal napokon.
- Nie ranená, lež mŕtva, pane, - zacitovala.

Položila si hlavu na barový pult, šibalsky sa naňho uškrnula a zavrela oči. O chvíľu Mayo pochopil, že zaspala. Stisol pery, vyšiel spoza baru, zrátal účet a pod fľašu vvhisky zastrčil pätnásť dolárov.

Chytil Lindu za rameno a jemne ňou zatriasol. Klesla mu do náručia a uvoľnené vlasy jej spadli na plecia. Sfúkol sviecu, zdvihol Lindu a vyniesol ju na ulicu k chevroletu. Potom s úzkostlivým sústredením odšoféroval auto potme k jazierku. Trvalo mu to štyridsať minút.

Keď odniesol Lindu do spálne, posadil ju na posteľ, vyčačkanú množstvom bábik. V momente sa zvalila nabok, zvinula sa do klbka s bábikou v náručí a tíško jej spievala. Mayo rozsvietil a pokúsil sa posadiť ju. Znovu sa s chichotom zvalila.

- Linda, - povedal jej. - Tie šaty si musíš vyzliecť.
- Pf.
- Nemôžeš v nich spať. Stáli sto dolárov.
- Deväťdesiatdeväť päťdesiat.
- No tak, zlatko. - Pf.

Zlostne prevrátil oči, vyzliekol ju, čierne koktajlové šaty opatrne zavesil na vešiak a šesťdesiatdolárové lakovky postavil do kúta. Nepodarilo sa mu rozopnúť jej perly (falošné), uložil ju teda do postele aj s nimi. Vyzlečená na bledomodrej plachte len s náhrdelníkom na krku pripomí-nala severskú odalisku.

- Dal si pozor na moje bábiky? - zahundrala.
- Áno. Sú tu všade okolo.
- Veď preto. Nikdy nespávam bez nich. - Natiahla ruku a nežne ich poláskala. - Na krásne dni. A nekonečné noci.
- Tie ženské l - zahromžil Mayo, zhasol lampu a vyšiel z izby, tresnúc za sebou dvermi.

Na druhý deň ráno Maya opäť prebudil gagot vyplašených kačíc. Na hladine zaliatej teplým júnovým slnkom opäť plával červený balónik. Mayo by bol radšej, keby tam namiesto dievčaťa, ktoré sa v noci opíja po baroch, plával model loďky. Vyšiel von a skočil do vody čo najďalej od Lindy. Práve si namáčal hruď, keď ho čosi zdraplo za členok a uštiplo. Vykríkol od bolesti a vzápätí sa mu priamo pred nosom vynorila Lindina rozžiarená tvár.

- Dobré ránko, - pozdravila ho so smiechom.
- Veľmi vtipné, - zahundral.
- Dnes vyzeráš akýsi naštvaný. Zavrčal.
- Ani sa ti nečudujem. Včera som sa správala príšerne. Nedala som ti večeru, musím sa ti ospravedlniť.
- Nemyslel som na večeru, - povedal so zlovestnou dôstojnosťou.
- Nie? Tak prečo sa, dočerta, tak zlostíš?
- Neznášam opité ženy.
- Kto bol opitý? - Ty.
- Ja nie, - povedala pobúrené.
- Nie? A koho bolo treba vyzliecť a uložiť do postele ako malé decko?
- A kto bol také drevo a nevedel mi rozopnúť náhrdelník? - nedala sa. - Roztrhol sa a celú noc som spala ako na hrášku. Všade mám čierne a modré bodky. Aha. Tu, aj tu, aj...
- Linda, - prerušil ju prísne, - som len obyčajný chlapík z New Havenu. Nezaujímajú ma skazené dievčatá, ktoré nakupujú na úver, večne sa fintia, flákajú po nóbl podnikoch a tam si dávajú do nosa.
- Keď sa ti so mnou nepáči, prečo si ešte tu?
- Už nie dlho, - odvrkol. Vyliezol z vody a začal sa utierať. - Hneď teraz odchádzam na juh.
- Príjemné šľapanie.
- Idem autom.
- A akým? Šľapacím?
- Chevroletom.
- Jim, to nemyslíš vážne? - Znepokojená vyšla z vody. - Fakt ešte nevieš dobre šoférovať.
- Nie? A vari som ťa nedoviezol včera večer domov, keď si nevedela stáť na nohách?
- Môžeš sa dostať do trablov.
- Zvládnem to. Napokon, aj tak tu nemôžem trčať donekonečna. Ty máš rada spoločnosť, chceš sa len baviť. Lenže ja mám v hlave vážne veci, musím sa dostať na juh a nájsť chlapíkov, ktorí sa vyznajú v televízoroch.
- Jim, ty mi nerozumieš. Vôbec nie som taká. Aha, veď pozri, ako som si zariadila dom. Vari by som to bola mohla urobiť, keby som sa stále flákala po žúroch?
- Máš to tu pekné, - pripustil.
- Prosím ťa, neodchádzaj hneď. Ešte nevieš všetko.

- Aha, tebe ide len o to, aby som tu zostal a učil ťa hrať na klavíri.
- Kto ti to povedal?
- Ty. Včera večer.
Zachmúrila sa, stiahla si čiapku, zdvihla uterák a začala sa utierať. - Budem k tebe úprimná, Jim, - povedala. - Áno, chcem, aby si tu nejaký čas ostal. Nepopieram. Ale nechcela by som ťa tu stále. Veď čo my máme vlastne spoločné?
- Keď ty si taká hrozne nóbl, - zahundral.
- Kdeže, vôbec nie. Je to jednoducho preto, že ty si muž a ja žena, nemáme nič spoločné. Sme celkom iní. Máme rôzny vkus a záujmy, nie ?
- Presne tak.
- No ty ešte nemôžeš odísť. Poviem ti, čo urobíme. Celé predpoludnie sa budeš učiť jazdiť a potom si urobíme voľno. Čo by si chcel robiť? Pozerať po výkladoch? Kúpiť si ešte nejaké šaty? ísť do múzea moderného umenia? Alebo si spravíme piknik?
Tvár sa mu rozžiarila. - Pánabeka, vieš čo? V živote som nebol na pikniku. Raz som robil barmana na záhradnej party, ale to už nie je ono, ako keď je človek decko.
Potešilo ju to. - Tak si urobíme riadny detský piknik.
Povynášala bábiky z domu a niesla ich v náručí, zatiaľ čo Mayo vliekol piknikový kôš k pamätníku Alice v krajine zázrakov. Socha ho prekvapila, pretože o Lewisovi Carrollovi v živote nepočul. Kým Linda pousádzala svojich miláčikov a porozbaľovala jedlo, v stručnosti mu vyrozprávala celý príbeh a opísala aj to, ako kŕdle detí hrajúcich sa na Kráľa vrchov doligotava vyleštili bronzové hlavy Alice, Klobučníka i Aprílového Zajaca.
- Smiešne, ten príbeh som nikdy nepočul, - povedal.
- Mám pocit, že si zo svojho detstva veľa nemal, Jim.
- Prečo myslíš že... - Zháčil sa, naklonil hlavu a čomusi sústredene načúval.
- Čo sa deje? - spýtala sa Linda.
- Počuješ tú sojku?
- Nie.
- Tak počúvaj. Vydáva zvláštne zvuky, akoby oceľové.
- Oceľové?
- Áno. Ako... ako štrngot mečov pri súboji.
- Žartuješ.
- Vôbec nie. Fakt.
- Ale ved vtáky spievajú, nevydávajú zvuky.
- Nie vždy. Sojky často napodobňujú zvuky. Aj škorce a papagáje. Lenže prečo by napodobňovala štrngot mečov? Kde ho mohla počuť?
- Ty si skutočný vidiečan, však, Jim? Včely, sojky, škorce a čo ja viem čo ešte.
- Asi áno. Ale chcel som sa ťa opýtať, prečo si to povedala, tú vec o mojom detstve?
- Pretože nepoznáš Alicu, nikdy si nebol na pikniku a vždy si túžil po modeli lode. - Linda otvorila tmavú fľašu. - Nedáš si glg vína?
- Radšej opatrne, - upozornil ju.
- Nezačínaj s tým znova, Jim. Nie som alkoholička.
- Včera si si cvakla, nie?
Kapitulovala. - Dobre, trochu som to prehnala, ale len preto, lebo som už dlho nepila. Potešilo ho, že ustúpila. - Jasné. To je pochopiteľné.
- Tak čo? Pridáš sa?
- Napokon, prečo nie? - Uškrnul sa. - Vyhoďme si z kopýtka. Počuj, toto je famózny piknik, aj tie taniere sa mi páčia. Odkiaľ ich máš?
- Abercrombie a Fitch, - odvetila s kamennou tvárou. - Nerezový servis pre štyri osoby za tridsaťdeväť dolárov a päťdesiat centov. Skoal!
Mayo vyprskol smiechom. - Musel som byť trápny, keď som sa tak jedoval, čo? Tak na tvoje zdravie.
- Na tvoje.
Odpili si a dali sa do jedla v priateľskej pohode, usmievajúc sa jeden na druhého. Linda si vyzliekla madrasovú hodvábnu blúzku, aby ju opálilo sálajúce poludňajšie slnko, a Mayo jej ju gavalierskv zavesil na konár. - Prečo si nemal šťastné detstvo, Jim?
- Dofrasa, ako to mám vedieť? - Zamyslel sa. - Hádam preto, že mi umrela matka, keď som bol ešte malý. A aj preto, lebo som musel veľa pracovať.
- Prečo?
- Otec bol učiteľom. Vieš, ako slabo ich platia.
- Aha, takže preto tak neznášaš intelektuálov. - Ja?
- Pravdaže. Bez urážky.
- Možno ich neznášam, - pripustil, - aj môj otec musel byť riadne sklamaný, keď som hral za školu v obrane, a on chcel mať doma Einsteina.
- Bavil ťa futbal?
- Skôr ma bavili hry. Futbal je kšeft. Počuj, pamätáš sa, ako sme sa vypočítavali, keď sme si delili strany? Eniky beniky kliky bé áber fáber domine.
- My sme si hovorievali Desať, dvadsať, tridsať...

- A pamätáš sa na Aka fuka funda luka funda káva keven duka?
- Cez deň svetlo, v noci tma, ľúbim chlapcov, oni mňa.
- Ani sa im nečudujem, - povedal vážne Mayo.
- Na mňa to neplatilo.
- Prečo?
- Vždy som vyzerala ako hromotĺk.

Ostal zarazený. - Ale veď nie si veľká, - namietol. - Tak akurát. Skvelá. A dobre stavaná. Všimol som si to, keď sme trepali dnu ten klavír. Na dievča máš slušné svaly. Hlavne na nohách, a práve to je ono.

Začervenala sa. - Tak už dosť, Jim.

- Nie, myslím to vážne.
- Ešte pohárik?
- Vďaka. Aj ty si nalej.
- Fajn.

Vzduch rozčeslo ďalšie zahrmenie s aerodynamickým treskom, za ktorým nasledoval rachot, sprevádzajúci zosypávanie sa múrov.

- Ďalší mrakodrap je vťahu, - poznamenala Linda. - O čom sme sa to rozprávali?
- O hrách, - pripomenul Mayo. - Prepáč, že rozprávam s plnými ústami.
- Áno, už si spomínam. Jim, a hrávali ste sa tam v New Havene aj Letí, letí? - Začala spievať. - Letí, letí, všetko letí, čo má krídla, všetko letí.
- Prepánajána, - povedal prekvapene. - Spievaš naozaj dobre.
- Daj pokoj!
- Vážne. Máš perfektný hlas. A nehádaj sa už so mnou a buď chvíľu ticho. Musím si niečo premyslieť. - Hodnú chvíľu intenzívne premýšľal, dopil víno a neprítomné si dal naliať ďalší pohár. Konečne sa rozhodol.
- Musíš sa učiť hrať na klavíri.
- Veď vieš, že po inom netúžim, Jim.
- Takže tu s tebou nejaký čas ostanem a budem ťa učiť, koľko budem sám vedieť. Ale moment! Moment! - dodal rýchlo, aby ju schladil.
- Neostanem bývať v tvojom dome. Chcem mať svoj vlastný.
- Pravdaže, Jim. Ako chceš.
- A ešte vždy chcem ísť na juh.
- Naučím ťa šoférovať, Jim, spoľahni sa.
- Ale nijaké podmienky, Linda.
- Pravdaže nie. Na aké podmienky myslíš?
- Veď vieš. Napríklad že v poslednej chvíli niekde vykutreš Quenciho gauč a budem ti ho sem musieť dovliecť.
- Louis Quinze! - Od úžasu zabudla zavrieť ústa. - Odkiaľ to poznáš?
- Od námorníkov nie, to je isté.

Zasmiali sa, štrngli si a dopili. Vtom Mayo vyskočil, potiahol Lindu za vlasy a rozbehol sa k soche. V okamihu bol hore na Alicinej hlave.

- Som Kráľ vrchov, - kričal a imperátorsky sa rozhliadal okolo seba. - Som... - Odrazu sa zarazil a civel pod seba na druhú stranu pamätníka.
- Jim, čo je?

Bez slova zliezol a rýchlo kráčal ku kope odpadkov, ktorú dopoly zakrýval bujný porast forzítií. Kľakol si a začal sa v nich opatrne prehrabávať.

- Jim, čo sa stalo?
- Toto tu boli modely lodí, - precedil cez zuby.
- Áno. Božemôj, a to je všetko? Myslela som, že ti prišlo zle alebo čo.
- Ako sa sem dostali?
- Ako! Povyhadzovala som ich, to je predsa jasné. - Ty?
- Áno, veď som ti to už povedala. Musela som si tu urobiť miesto, keď som sa sťahovala. Sú tu už roky.
- Ty si to vyhodila?
- Áno, ja...
- Si vrahyňa, - zavrčal. Zdvihol sa na nohy a gánil na ňu. - Zločinec. Si ako všetky ženské, bez srdca a bez duše. Urobiť takéto niečo!

Obrátil sa a tackavo kráčal k jazierku. Zmätená Linda ho nasledovala.

- Jim, nerozumiem. Čo ťa tak naštvalo?
- Mala by si sa hanbiť.
- Ale veď som potrebovala miesto. Čo som mala podľa teba robiť, bývať medzi horou lodných modelov?
- Zabudni na všetko, čo som povedal. Pakujem sa a idem na juh, rozhodne tu neostanem s tebou, ani keby si bola posledným človekom na Zemi.

Tu sa Linda vzchopila a vyrazila vpred. Keď Mayo dobehol k domu, stála už pred dverami hosťovskej izby a v ruke držala veľký železný kľúč.

- Mám ho, - povedala, lapajúc po dychu. - Zamkla som.
- Daj mi ten kľúč, Linda.
- Nedám.

Prikročil k nej, ale ona naňho len vyzývavo hľadela a neustúpila ani o piad.
- Len smelo, - provokovala. - Udri ma.
Zastal. - Ach, nikdy by som nezdvihol ruku na niekoho, kto mi nie je rovnocenný. - Ďalej hľadeli jeden na druhého a ani jeden neustu-poval.
- Mne tie krámy netreba, - zahundral Mayo. - Zoženiem si nové.
- Dobre, zbaľ sa, - odvetila Linda, hodila mu kľúč a odstúpila nabok. Vtedy Mayo zistil, že na spálňových dverách nie je zámka. Otvoril ich, nazrel dnu, zas ich zavrel a pozrel na Lindu. Nepohla ani brvou, ale v kútikoch úst jej už pohrával úsmev. Aj on sa uškeril a napokon sa obaja rozosmiali.
- Dofrasa, - povedal, - urobila si zo mňa riadneho hlupáka. S tebou by som nechcel hrať poker.
- Aj ty si pekne zablufoval, Jim. Mala som pekelný strach, že ma udrieš.
- Už by si mohla vedieť, že neublížim ani muche.
- Tuším to viem. Ale teraz si o tom rozumne pohovorme.
- Nie, nechajme to tak, Linda. Keď som zbadal tie lode, skoro som prišiel o rozum a...
- Nejde mi o lode, ale o ten tvoj juh. Zakaždým, keď sa naštveš, začneš
hovoriť o juhu. Prečo?
- To nemôžeš pochopiť.
- Môžem sa o to aspoň pokúsiť. Prečo mi nevysvetlíš, čo to vlastne hľadáš? Možno ti budem vedieť pomôcť.
- Ty pre mňa nemôžeš vôbec nič. Si žena.
- Aj tie sú na niečo dobré. Prinajmenej ťa vypočujem. Môžeš mi dôverovať, Jim, sme predsa kamoši, nie? Tak von s tým.
- Nuž, - začal Mayo, - keď to buchlo, bol som v Berkshirských kopcoch spolu s Gilom Watkinsom. Gil bol kamoš, správny a múdry chlapík, kým sa nevykašlal na školu, chodil dva roky na techniku. Robil hlavného technika či čosi také vo WNHA, v televíznej stanici v New Havene. Mal milión koníčkov. Jedným z nich bola aj spelelo-, spelilo-, neviem to vysloviť, slovom, bavili ho jaskyne.
Takže boli sme v kopcoch v jednej jaskyni, zašili sme sa ta na celý víkend, skúmali sme a zakresľovali do máp, čo sa dalo, a chceli sme nájsť miesto, odkiaľ vyteká podzemná rieka. Mali sme so sebou jedlo, výstroj a prikrývky. Náš kompas sa asi na dvadsať minút zjančil a vtedy nás to mohlo trknúť, ale Gil hovoril čosi o magnetickej rude a čo ja viem čo ešte. No keď sme v nedeľu večer vyliezli na povrch, to ti teda poviem, bol to príšerný pohľad. Gil hned vedel, koľko bije.
„Preboha, Jim!" zvolal, „oni to predsa urobili! Presne tak, ako sa to dalo očakávať. Vyhodili zem do vzduchu, všetko zamorili a sami seba poslali rovno do pekla. My sa teraz vrátime do tej prekliatej jaskyne a počkáme, kým sa to preženie."
Tak sme sa vrátili späť, rozdelili sme si jedlo a zostali sme tam tak dlho, pokým sme mali čo jesť. Potom sme vyliezli a odviezli sme sa do New Havenu. Bolo tam presne tak mŕtvo ako všade inde. Gil dal dokopy akési rádio a pokúsil sa chytiť nejaké vysielanie. Nič. Tak sme si nabalili konzervy a vozili sa po okolí - Bridgeport, Waterbury, Hartford, Springfield, Providence, New London... Riadny okruh. Nikde nikoho, nikde nič. Nuž sme sa vrátili do New Havenu, usadili sme sa a celkom fajn sme si žili.
Cez deň sme zháňali zásoby a materiál na opravu domu, aby sa nám nerozsypal. Po večeri, vždy o takej siedmej, odišiel Gil do štúdia a začal vysielať. Bežalo mu to na núdzové generátory. A ja som šiel do podniku, odomkol som ho, pozametal dlážku a potom som zapol televízor nad barom. Mal som ho napojený na jeden generátor od Gila.
Gilove programy, to bola zábava. Začínal správami a predpoveďou počasia, ktorá mu nikdy nevyšla. Mal na to len zopár farmárskych ročeniek a prastarý barometer, čo vyzeral ako tieto nástenné hodiny. Buď mu nefungoval, alebo sa v Gilovej škole počasie jednoducho nepreberalo. No a potom sa začal večerný program.
Pre prípad, že by ma prepadli, som mal v bare poruke pušku. Keď ma niečo dožralo, iba som zacielil na obrazovku a stlačil spúšť. Potom som tú

debnu vyhodil von dverami a na jej miesto som dal ďalší aparát. Mal som ich v zásobe celé stovky. Dva dni do týždňa som trávil tým, že som zháňal nové.
O polnoci, keď Gill prestal vysielať, zamkol som podnik a stretli sme sa doma pri káve. Gill sa ma spýtal, koľko televízorov padlo, a keď som mu to povedal, rozrehotal sa. Hovorieval, že som ten najpresnejší ukazovateľ diváckej úspešnosti programov, aký kedy vynašli. Ja som sa ho zas spýtal, aký program sa pripravuje na budúci týždeň, a potom sme debatili o... o filmoch a futbalových prenosoch, ktoré WHA zaraďovala do programu. Kovbojky som nemal bohvieako rád a duchaplné panelo-vé diskusie som doslova nenávidel.
Lenže po čase ma šťastie opustilo, tak to už v živote býva. Po dvoch rokoch som zistil, že mi ostal už len jediný prijímač, a tým sa to začalo. V ten večer Gil zaradil jednu z tých stupídnych reklám, kde si nejaká chytráčka zachráni manželstvo voľbou správneho pracieho prášku. Prirodzene, že som schytil pušku a až v poslednej chvíli mi došlo, že nesmiem vystreliť. Potom bežal otrasný film o nepochopenom skladate-ľovi a celá história sa zopakovala. Keď sme sa večer stretli s Gilom, bol som od zúrivosti celý bez seba.
„Čo je s tebou?" spýtal sa ma.
Povedal som mu.
„Myslel som, že sa ti moje programy páčia," povedal.
„Len keď som mohol na ne strieľať."
„Ty všivák," zasmial sa, „takže sa z teba stal nútený divák."
„Gil, vidíš, v akej som kaši. Nemohol by si zmeniť program?"

„Maj rozum, Jim. WNHA musí vysielať čo najpestrejší program. Musí to byť všehochuť, pre každého niečo. Keď sa ti program nepáči, prepni na iný kanál."
„Choď dočerta! Veľmi dobre vieš, že v New Havene máme len tento jediný."
„Tak vypni telku."
„Nemôžem vypnúť televízor v bare, zabáva ľudí. Prišiel by som o všetkých zákazníkov. Gil, kriste, musíš púšťať také debilné filmy ako včera ten vojenský muzikál, čo sa tam spievalo, tancovalo a bozkávalo rovno na vežiach tankov?"
„Ženy zbožňujú uniformy."
„A tie reklamy! Ženské nadšene obdivujú podväzky, víly fajčia cigarety..."
„Dobre," povedal Gil. „Napíš do televízie."
Poslúchol som ho a o týždeň som mal odpoveď. Stálo v nej: „Vážený pán Mayo, teší nás, že ste pravidelným divákom našej televíznej stanice WNHA a ďakujeme Vám za prejavený záujem o naše programy. Dúfame, že naše vysielanie sa Vám bude páčiť aj naďalej. S pozdravom Gilbert O. Watkins, vedúci stanice." V liste boli priložené aj dve vstupenky na akúsi televíznu diskusiu. Ukázal som to Gilovi, no on len pokrčil plecami.
„Vidíš, proti čomu bojuješ," povedal. „Je im srdečne jedno, čo sa ti páči, a čo nie. Hlavná vec, že sa na to dívaš."
Poviem ti, ďalšie mesiace pre mňa znamenali hotové peklo. Nemohol som žiť bez televízie, no nemohol som ani sledovať programy a aspoň tucetkrát za večer neschmatnúť pušku. Len s vypätím všetkých síl som sa zakaždým ovládol a nestlačil kohútik. Stal sa zo mňa taký nervák a hysterik, že som pochopil, že ak sa nechcem úplne zblázniť, musím niečo urobiť. A tak som raz v noci prišiel domov a Gila som zastrelil.
Na druhý deň som sa cítil oveľa lepšie, a keď som o siedmej došiel do podniku upratovať, takmer veselo som si hvízdal. Pozametal som dlážku, vyblýskal barový pult a potom som zapol televízor, aby som si prezrel správy a počasie. Nebudeš mi veriť, ale ten krám nefungoval. Nešiel ani obraz, ba dokonca ani zvuk. Môj posledný prijímač sa pokazil.
Teraz už vieš, prečo sa musím dostať na juh a prečo musím zohnať opravára, - uzavrel rozprávanie Mayo.
Keď skončil, nastalo dlhé ticho. Linda si ho ostro premeriavala a pokúšala sa zatajiť záblesk v očiach. Napokon sa so strojenou nenútenosťou spýtala: - Odkiaľ mal ten barometer?
- Kto? Aký barometer?
- Tvoj kamarát Gil. Kde k nemu prišiel?
- Panebože, ako to mám vedieť? Starožitnosti boli jeho ďalšou záľubou.
- A vyzeral ako tieto hodiny?
- Presne tak.
- Bol francúzsky?
- To neviem.
- Bronzový?
- Asi áno. Ako tieto hodiny. Sú bronzové?
- Sú. A vyzeral ako ružica?
- Nie. Vyzeral ako tieto hodiny.
- Veď to je ružica. A bol rovnako veľký?
- Presne taký istý.
- A kde to bolo?
- Veď som ti povedal. V našom dome.
- A to je kde?
- Na Grant Street.
- Číslo?
- Tristopätnásť. Počuj, čo to má byť za výsluch?
- Aký výsluch, Jim. Som len zvedavá. Bez urážky. A teraz tuším pôjdem pozbierať tie piknikové haraburdy.
- Nevadilo by ti, keby som sa trocha poprechádzal sám?
Prísne naňho pozrela. - Nepokúšaj sa sadnúť do auta bezo mňa. Automechanici sú ešte vzácnejší ako opravári televízorov.
Uškrnul sa a zmizol, ale pravý účel jeho prechádzky vyšiel najavo až po večeri, keď vytiahol noty, položil ich na stojan na klavíri a doviedol Lindu k stoličke. Bola nadšená a dojatá.
- Jim, si poklad. Kde si ich zohnal?
- V činžiaku naproti, na treťom poschodí vzadu. Býval tam akýsi Horowitz. A majú tam aj kopec platní. Poviem ti, bolo to dosť strašidelné motať sa tam potme a svietiť si len zápalkami. A najsmiešnejšie bolo, že strecha toho domu je plná akejsi kaše.
- Čoho?
- Kaše. Vyzerá ako nejaká biela huspenina, lenže tvrdá. Ako čistý betón. A teraz pozri sem, vidíš túto notu? To je céčko. A patrí k nej táto biela klávesa. Radšej si k tebe prisadnem, posuň sa kúsok...
Lekcia si vyžiadala dve hodiny napätého sústredenia a oboch tak vyčerpala, že sa ledva odpotácali do svojich izieb a zmohli sa len na to, aby si zaželali dobrú noc.
- Jim, - zakričala Linda.
- Nechceš do postele jednu z mojich bábik?
- Panebože, nie. Srdečná vďaka, Linda, ale chlapi naozaj nie sú veľmi na bábiky.
- Asi máš pravdu. Nič to. Zajtra vymyslím niečo, čo chlapov naozaj zaujíma.
Na druhý deň ráno Maya prebudilo klopanie na dvere. Nadvihol sa na lakte a pokúsil sa otvoriť oči.
- Hej? Kto je tam? - zvolal.

- To som ja, Linda. Môžem vojsť?
Rýchlo sa poobzeral. V izbe bol poriadok a huňatý koberec bol čistý. Vzácna deka s plastickým vzorom ležala starostlivo poskladaná na bielizníku.
- Dobre, poď dnu.
Vošla Linda v ľahkých indických šatách. Sadla si na okraj postele s nebesami a priateľsky Maya potľapkala. - Dobré ránko, - pozdravila.
- Počuj, musím ťa na pár hodín opustiť, potrebujem si niečo vybaviť. Raňajky sú na stole a do obeda som späť. Platí?
- Jasné.
- Nebude ti smutno?
- Kam vlastne ideš?
- Poviem ti, keď sa vrátim. - Natiahla ruku a postrapatila mu vlasy. - Správaj sa slušne a nič nevyparať. A ešte čosi. Nechoď do mojej spálne.
- Načo by som ta chodil?
- Jednoducho ta nechoď.
Usmiala sa a bola preč. Chvíľu nato Mayo začul, ako naštartovala džíp a odišla. Okamžite vstal, vošiel do jej spálne a poobzeral sa. V izbe bol ako zvyčajne poriadok. Posteľ bola zastlaná a na prikrývke boli láskavou rukou porozkladané bábiky. A vtedy to zbadal.
- Kristepane, - zašepkal.
Bol to plne vystrojený model clippera. Stožiare, rahna i lanovie boli v poriadku, ale na trupe sa odlupovala farba a plachty boli potrhané. Loď stála pred Lindiným šatníkom a vedľa nej bol prichystaný košík so šijacími potrebami. Kompletná sada bielych plachiet už bola vystrihnutá. Mayo si kľakol a nežne sa dotýkal loďky.
- Natriem ju načierno a okolo namaľujem zlatý pás, - mrmlal si, a bude sa volať Linda.
Bol tak hlboko dojatý, že raňajky nechal takmer nedotknuté. Okúpal sa, obliekol, vzal si brokovnicu a za hrsť nábojov a vyšiel do parku. Smeroval na juh, prešiel okolo ihrísk, rozpadávajúcich sa kolotočov a rozbitého klziska, až napokon vyšiel z parku a bezcieľne kráčal po Siedmej avenue.
Na Päťdesiatej ulici zabočil na východ a hodnú chvíľu sa pokúšal rozlúštiť útržky plagátov, propagujúcich posledné predstavenie v Rádio City Mušie Halí. Potom znova zabočil na juh, no neočakávané rinčanie ocele ho prinútilo zastať. Znelo to ako cvendžanie obrovských mečov v súboji titanov. Z bočnej ulice vybehla neveľká čieda zakrpatených koni, vystrašených hlukom. Ich nepodkované kopytá tupo udierali do chodníka. Cvendžanie ocele utíchlo.
- Tak toto počula tá sojka, - zahundral Mayo. - Ale čo to dočerta môže byť?
Zabočil na východ, aby to zistil, ale keď vošiel na ulicu s klenotníctvami, zrazu na všetko zabudol. Modro-biele ligotavé kamene vo vitrínach ho očarili. Dvere jedného obchodu boli vyvalené a Mayo po špičkách vstúpil. Keď o chvíľu vyšiel, v rukách držal náhrdelník z pravých perál rovnakej veľkosti. Nechal za ne v obchode dlžobný úpis, ktorý sa rovnal dvojročnému nájomnému za reštauráciu „U siláka".
Pri svojom ďalšom putovaní sa ocitol na Madison Avenue pred Abercrombiem a Fitchom. Vošiel dnu na prieskum a na konci obchodu naďabil na oddelenie zbraní. Tam stratil všetok pojem o čase, a keď opäť začal ako-tak vnímať okolitý svet, kráčal hore Piatou avenue k jazierku. V obchode ostal účet, na ktorom stálo: Dlhujem 750 dolárov za pušku Cosmi a 18 dolárov za 6 škatuliek s muníciou. James Mayo.
Keď sa vrátil do domu, bolo už po tretej. Opatrne vošiel a pokúšal sa vyzerať nenútene dúfajúc, že si Linda nevšimne druhú zbraň v jeho rukách. Linda sedela pri klavíri a bola k nemu obrátená chrbtom.
- Ahoj, - povedal nervózne. - Prepáč, že meškám. Ja... totiž... doniesol som ti darček. Sú pravé. - Vytiahol perly z vrecka a podával jej ich. V tej chvíli spozoroval, že plače.
- Hej, čo ti je? Neodvetila.
- Vari si sa len nebála, že som zdúchol? Veď, aha, všetky svoje haraburdy mám tu. Aj auto. Stačilo pozrieť.
Otočila sa. - Nenávidím ťa! - skríkla.
Pustil perly na zem a cúvol, vystrašený jej výpadom. - Čo sa robí?
- Si odporný hnusný klamár!
- Kto? Ja?
- Predpoludním som bola v New Havene. - Hlas sa jej triasol od rozčúlenia. - Na Grant Street nestojí jediný dom. Je celá zrovnaná so zemou. A nie je tam nijaká stanica WNHA. Celá budova je preč.
- Nie je.
- Je. A bola som aj v tvojej reštaurácii. Na ulici nie je nijaká kopa vyhodených televízorov. Jediný kus je nad barom. Totálne zhrdzavený. A celá reštaurácia vyzerá ako chliev. Žil si tam celý čas sám. Sám! Vzadu bola jediná posteľ. Klamal si! Stále si len klamal!
- Prečo by som klamal?
- Žiadneho Gila Watkinsa si nezabil!
- Akoby nie. Dvoma ranami. Koledoval si o to.
- A nemáš jediný televízor, ktorý by sa dal opraviť.
- Čoby nie.
- A aj keby ho opravili, neexistuje stanica, ktorá by vysielala.
- Netáraj, - povedal zlostne. - Prečo by som bol zabil Gila, keby nebol vysielal?
- No keď je mŕtvy, ako môže vysielať?
- Aha! A pred chvíľou si hovorila, že som ho nezabil.
- Si blázon! Nenormálny! - vzlykala. - Len tak si opísal ten barometer, pretože si náhodou zbadal moje hodiny na

stene. A ja som tým klamstvám uverila. Nič nechcem väčšmi ako barometer, ktorý by sa mi hodil k hodinám. Roky ho hľadám. - Pribehla k stene a päsťou udrela vedľa hodín. - Patri sem. Presne sem. Ale ty, blázon, ty si ma klamal, ten barometer nikdy neexistoval.
- Ak je niekto z nás blázon, tak si to ty, - skríkol. - Si taká posadnutá zariaďovaním tejto barabizne, že pre teba neexistuje nič iné.
Prebehla cez izbu, schytila jeho starú brokovnicu a zamierila naňho. - Vypadni odtiaľto. Okamžite. Vypadni, lebo ťa zabijem. V živote ťa tu nechcem vidieť.
Zbraň v jej rukách podskočila, Lindu hodilo dozadu a nad Mayovou hlavou preletel náboj a zaryl sa do zárubne dverí. Porcelán na stene zacinkal. Linda zbledla.
- Jim! Panebože, nestalo sa ti niečo? Nechcela som...
Vykročil k nej a od rozčúlenia nevedel dostať zo seba slovo. Už-už jej chcel vylepiť facku, keď k nim doľahol zvuk vzdialených výbuchov. BUM-BUM-BUM. Mayo stuhol.
- Počula si to? - šepol. Linda prikývla.
- To nebola náhoda. To bol signál.
Schmatol brokovnicu, vybehol von a vystrelil z druhej hlavne. Nastalo ticho. Potom sa v diaľke ozvala majestátna triola výbuchov. BUM-BUM-BUM. Sprevádzalo ich zvláštne syčanie, akoby to neboli explózie, ale implózie. Vysoko nad parkom sa k oblohe zdvihlo mračno vyplašených vtákov.
- Niekto tam je, - zajasal Mayo. - Božemôj, hovoril som ti, že niekoho nájdem. Poďme.
Rozbehli sa na sever a Mayo siahol do vrecka po ďalšie náboje, aby mohol zas nabiť pušku a znovu dať znamenie.
- Linda, mal by som sa ti poďakovať, že si na mňa vystrelila.
- Nevystrelila som na teba, - namietla. - Bola to náhoda.
- Najšťastnejšia náhoda na svete. Mohli prejsť okolo nás a nikdy sa nedozvedieť, že sme tu. Ale čo to majú prepánajána za zbrane? V živote som nepočul také výstrely. Počkaj chvíľu.
Na malom námestí pred pomníkom Alice Mayo zastal a zdvihol brokovnicu, aby zas vystrelil. Potom ju však pomaly nechal klesnúť. Zhlboka sa nadýchol. - Otoč sa, - povedal stroho. - Ideme naspäť do domu. Schytil ju a obrátil tvárou na juh.
Linda naňho vypleštala oči. Za niekoľko okamihov sa z neškodného medvedíka stal panter.
- Jim, čo sa stalo?
- Bojím sa, - zavrčal. - Príšerne sa bojím a nechcem, aby si sa bála aj ty. - Ozvala sa ďalšia trojica výbuchov. - Nevšímaj si to, - zavelil. - Ide sa späť do domu. Rýchlo!
Odmietla sa pohnúť. - Ale prečo? Prečo?
- Nemám chuť stretnúť sa s nimi. Ver mi.
- Ale ako to môžeš vedieť? Musíš mi to vysvetliť.
- Panebože! Nedáš pokoj, kým sa to nedozvieš, čo? Dobre. Chceš vedieť, čo znamenal ten včelí zápach, padajúce domy a všetko to ostatné? - S rukou na jej krku ju obrátil a nasmeroval jej pohľad na sochu. - Tak sa pozri. Prosím!
Zručný remeselník odstránil hlavy Alice, Klobučníka a Aprílového Zajaca a nahradil ich obrovskými hlavami modliviek, plnými ostrých hryzadiel, tykadiel a mozaikovitých očí. Boli vyrobené z vysokolesklej ocele a vyžarovala z nich nevýslovná krutosť. Linda slabo zafňukala a klesla Mayovi do náručia. Ozvali sa ďalšie tri výbuchy.
Mayo zachytil Lindu, prehodil si ju cez plece a rozbehol sa k jazierku. Keď sa jej vrátilo vedomie, rozplakala sa. - Ticho, - zahučal. - Fňukanie nám nepomôže. - Pred domom ju postavil na nohy. Chvela sa, ale pokúšala sa ovládať. - Boli na dome okenice? Kde sú?
- Poodkladané, - odvetila vzlykajúc. - Tu okolo stien.
- Nasadím ich. Ty naplň vedrá vodou a postav ich do kuchyne. Hýb sa!
- Myslíš, že nás budú obliehať?
- Porozprávame sa potom. Chod už!
Naplnila vedrá a potom pomohla Mayovi vtlačiť poslednú okenicu do okenného rámu. - Dobre. A teraz dnu, - nariadil.
Vošli do domu, zavreli dvere a zaistili ich závorou. Cez medzery v okeniciach vnikali dnu slabé lúče popoludňajšieho slnka. Mayo začal vybaľovať náboje do novej pušky. - Máš tu dajakú zbraň?
- Niekde by tu mal byť revolver, dvadsaťdvojka.
- S nábojmi?
- Asi áno.
- Prichystaj si ho.
- Myslíš, že nás budú obliehať? - spýtala sa znova.
- Neviem. Neviem, kto sú, čo sú, ani odkiaľ prišli. Viem len to, že sa musíme pripraviť na to najhoršie.
Opäť počuli vzdialené výbuchy. Mayo znepokojene načúval. Linda ho už rozoznala v prítmí. Tvár mal ako vytesanú, hruď sa mu leskla od potu a razil z neho pižmový pach uväzneného leva. Pocítila neodolateľné nutkanie dotknúť sa ho.
Mayo nabil pušku, postavil ju vedľa brokovnice a začal pobiehať od jednej okenice k druhej a ostražito vyzeral von. Bol pozoruhodne trpezlivý.
- Nájdu nás? - spýtala sa Linda.
- Možno.
- Budú priateľskí?
- Možno.
- Tie hlavy vyzerali také strašné.
- To vyzerali.

- Jim, bojím sa. V živote som sa tak nebála.
- Nečudujem sa ti.
- Kedy sa to skončí?
- O hodinu, ak budú priateľskejší. Ak nie, tak o dve, tri.
- Prečo... prečo dlhšie?
- Ak očakávajú problémy, budú opatrnejší.
- Jim, čo si o tom myslíš, ale úprimne?
- O čom?
- Aké máme šance?
- Fakt to chceš vedieť?
- Prosím ťa!
- Sme fakticky mŕtvi.

Začala vzlykať. Prudko ňou zatriasol. - Tak dosť. Nachystaj si zbraň.
Tackavo prešla cez obývačku, zbadala perly, ktoré Mayo pustil na zem, a zdvihla ich. Bola taká zmätená, že si ich automaticky dala na krk. Potom vošla do svojej tmavej spálne a spred šatníka odstrčila model jachty. Na poličke v šatníku našla v škatuli od klobúkov revolver a vybrala ho spolu s malým kartónom nábojov. Uvedomila si, že v tejto situácii šaty nie sú najpraktickejším odevom. Vybrala teda ešte rolák, jazdecké nohavice a čižmy a vyzliekla sa donaha, aby sa prezliekla. Zdvihla ruky a chcela si odopnúť perlový náhrdelník, keď vstúpil Mayo a cez okenicu na južnej strane vyzrel von. Keď sa obrátil, uvidel ju.
Zarazil sa. Nemohla sa ani pohnúť. Ich oči sa stretli a Linda sa zachvela, pokúšajúc sa zakryť rukami. Urobil krok k nej, potkol sa o model lode a odkopol ho nabok. V nasledujúcej chvíli ju pevne zovrel a perly sa rozleteli. A keď ho strhla so sebou na posteľ a zúrivo mu driapala košeľu na chrbte, na kopu haraburdia sa pobrali aj jej bábiky spolu s jachtou, s perlami a s celým zvyškom sveta.

Do elektronickej podoby preložil UNKLE.